

Sygn. akt IV U 1477/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasinski
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2014r. w S.

odwołania Z. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 6 listopada 2013 r. Nr (...)

w sprawie Z. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od dnia (...).

Sygn. akt IV U 1477/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 listopada 2013r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu Z. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że decyzja powyższa została wydana na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 października 2013r. Komisja uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony Z. L. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu podnosił, że członkowie komisji lekarskiej ZUS nie posiadali specjalizacji adekwatnych do jego schorzenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że ubezpieczona nie przedstawiła dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji ZUS.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Z. L., ur. (...) był uprawniony do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową do (...)2013r. (k.270 a.r.). W dniu 29 sierpnia 2013r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k.292 a.r.). Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 19 września 2013r. stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 września 2015r., a częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z chorobą zawodową (k. 294 a.r.). Zastępca Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału ZUS w S. zgłosił zarzut wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i sprawa została przekazana do rozpatrzenia komisji Lekarskiej Zakładu (k. 295 a.r.). Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy kontaktowego alergicznego zapalenia skóry i bielactwa uznała, że nie jest on niezdolny do pracy (k. 14 a.l., k. 299 a.r.). Opierając się na tym orzeczeniu organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty. Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego dermatologa. W swojej opinii biegła (k.9-10 a.s.) rozpoznała u ubezpieczonego alergiczne kontaktowe zapalenie skóry o etiologii zawodowej i bielactwo. W opinii biegłej ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na skutek choroby zawodowej. Niezdolność do pracy powstała w kwietniu 1992r. Okres niezdolności do pracy przewidywany jest do lutego 2015r. W ocenie biegłej Z. L. jest uczulony na chrom, kobalt, parafenyłodwuaminę, neomycynę. Uczulenie na podane alergeny powoduje, że nie może on pracować w przemyśle budowlanym, chemicznym, maszynowym oraz w usługach, gdzie byłby narażony na kontakt z alergenami chromu, kobaltu i na parafenyłodwuaminę np. materiały budowlane, cement, skóra garbowana, metale, smary, oleje, benzyna, ropa naftowa, części metalowe maszyn i urządzeń, popiół, barwniki azowe, antyutleniacze gumy i substancje drażniące.

Pełnomocnik organ rentowego kwestionował powyższą opinię i wnosił o powołanie innego biegłego.

Wniosek ten Sąd oddalił, uznając, iż sporna okoliczność została już dostatecznie wyjaśniona.

Ubezpieczony popierał odwołanie. Pełnomocnik organu rentowego wnosił o odwołanie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r.o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz.1673 ze zm.) na skutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy.

Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony spełnia warunki zawarte w tym przepisie. Odnośnie warunku niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową Sąd podzielił opinię biegłej. W ocenie Sądu Okręgowego opinia ta zasługuje na uwzględnienie, ponieważ została wydana przez lekarza odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i szczegółowej analizie dokumentacji medycznej.

Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłej sądowej, która uznała, że Z. L. jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności

art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, póź. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Pełnomocnik organu rentowego na rozprawie w dniu 10 lipca 2014r. kwestionował opinię i wnosił o powołanie innego biegłego. W ocenie Sądu Okręgowego wniosek ten jest bezzasadny. Opinia biegłej sądowej jest zbieżna ze stanowiskiem Lekarza Orzecznika ZUS. Pełnomocnik nie zgłosił konkretnych zarzutów do opinii. W tej sytuacji stanowisko Komisji Lekarskiej jest odosobnione i wniosek o powołanie kolejnych biegłych nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 217 § 3 kpc Sąd pomija twierdzenia i dowody jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnej opinii biegłego lekarza, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii powołanego w sprawie biegłego są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegła w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonała oceny stanu zdrowia opiniowanego, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy.

Podnieść należy, iż przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku